

Osobné skúsenosti

6. Oľga Kozuľa

Môj otec bol vojak z povolania a v dôsledku častých zmien miesta jeho služby z jedného mesta do druhého, našej rodine pripadol údel častého sťahovania. Raz sme sa ocitli v ďalekej Sibíri, inokedy na pomedzí sopiek a snehu na Kamčatke a potom medzi horúcimi pieskami Strednej Ázie. Od detstva som si uvedomovala, že svet je obrovský a preto sa vo mne vytvorilo také „globálne“ myslenie: pozerala som sa na problémy z hľadiska ľudstva, zemegule. Neskôršie to zohralo veľkú úlohu v mojej komunikácii s Bohom.

Vyzeralo to, že sa v živote nemám zle: v rodine sme boli slušne materiálne zabezpečení, hoci som nijako zvlášť neoplývala krásou, ani špeciálnym talentom. V škole som sa aktívne zúčastňovala diania, zapájali ma do všetkých spoločenských aktivít, čo sa mi páčilo, bola som vodcom medzi mojimi kamarátmi a spolužiakmi. Približne v 13 – tich som začala pociťovať potrebu občas utiecť z hluku mesta na osamelé miesto a premýšľať. Vtedy sme práve žili v malom vojenskom mestečku v strednej Ázii, kde sa prakticky hneď za humnami začínala púšť. Tam som chodievala aj na 2-3 hodiny premýšľať. Keď za horizontom zmizli posledné stopy civilizácie, pociťovala som určitú vážnosť a niekde hlboko vo vnútri som chápala: všetka tá stvorená majestátnosť Komusi patrí, existuje Majiteľ toho všetkého.

Postupne som dospievala a videla som, ako kamarátky už začínali mať vážnych nápadníkov. Rozhodla som sa, že nebudem za nimi zaostávať. Celá moja mladosť prebiehala vo víre dramatických stretnutí, ohnivých rozchodov a búrlivých románov. Ale ani jeden z chlapcov mi nevyhovoval ako manžel, aj keď všetky kamarátky jednohlasne opakovali stále to isté: „To je ten pravý, lepšieho už nenájdeš!“ Ale ja som nechcela iba dobrého, ja som chcela ideálneho. Nemilosrdne som rozbíjala sny a srdcia, ale pritom som tiež sama trpela. V tom čase už som mala od jedného „priateľa“ malú dcérku a obe sme snivali o tom, aby mala dobrého otca.

Po každom rozchode som sa cítila prázdna a zničená. Mala som práve dohodnuté jedno rande a tušila som, že sa na ňom dozviem zlú správu. Rande sa konalo na diskotéke, lebo on bol šéf tej diskotéky. Ja som tam prišla skôr, bol deň a sála bola ešte prázdna. Osvetlenie bolo vypnuté. Veľmi som sa bála prejaviti svoju zraniteľnosť a nechcela som sa rozplakať. Zrazu som si tíško pre seba zašepkala: „Keď ma tam hore niekto počuje, anjeli alebo ešte niekto! Prosím, pomôžte mi, aby som sa pred ním nerozplakala!“ Vtom som pocítila ODPOVEĎ! Akási velebná, ohromujúca moc, ktorú som poznala z púšte, sa ma dotkla: „Som tu. Nebudeš plakať.“ Omráčená týmto objavom - Boh mi odpovedá! On existuje! - som aj zabudla, na koho som čakala. Keď prišiel, vypočula som ho nielenže pokojne, ale dokonca aj s radosťou, čo ho úplne zarazilo. Rýchlo som sa s ním rozlúčila a vznášala sa, ako na krídlach, preč: „Boh existuje!“ Doma som si vzrušene opakovala: „Bože, ty si! Počuješ ma! Chcem ťa aj naďalej spoznávať!“

Dostala som odpoveď: „náhodou“ som sa stretla s manželským párom, ktorí mali vzťah s Bohom. Pozvala som ich bývať ku mne domov na čas, kým ja s dcérkou budem na dovolenke pri mori. Odporúčali mi ich ako veľmi seriózných a čestných ľudí. Keď sme sa zoznámili a dozvedela som sa o nich, že študujú Bibliu, bola som zvedavá a tak som ich poprosila, aby mi túto knihu požičali na dovolenku. Tak sa aj stalo: čítala ju som na pláži, v kaviarni, večer pred spaním, aj pri raňajkách. Miesta v Biblii, ktorým som nerozumela, som vynechávala a zrozumiteľné pasáže som čítala ďalej a ďalej. Ten ideál, ktorý som tak neúspešne hľadala v mužoch a v živote vôbec, som našla v osobe Krista. Po dovolenke som pokračovala v štúdiu Biblie spolu so spomínaným párom. Moje „globálne“ uvažovanie mi pomohlo pochopiť množstvo Biblických prorociev, ktoré sa týkali budúcnosti ľudstva, a bez zaváhania som sa postavila na stranu Krista. O rok som bola pokrstená v Mene Toho, Ktorý mi odpovedal tam v tmavej sále diskotéky, Toho, Ktorý bol so mnou v púšti, Toho, Ktorý mi odpustil všetky moje „dobrodružstvá s mužmi“. V mene Toho, Ktorý zomrel namiesto mňa a teraz ma volal žiť večne, navždy - navždy!

Moji priatelia a kolegovia v práci sa najprv domnievali, že náboženstvo je môj ďalší výstrelok, nové hobby a očakávali, že sa už-úž vrátim k môjmu „nerozvážnemu“ spôsobu života. Prešli mesiace, rok, druhý ... Stále som zostávala s Bohom. Potom v okruhu mojich známych vznikla nová verzia: že ma určite naočkovali v nejakej sekte. Všetci mi prehovárali do duše, snažili sa ma „zachraňovať“, súcitili so mnou. Pokojne som vysvetľovala, prečo už „nepijem, nefajčím, nemilujem, netančím“. Otvárala som pred nimi Bibliu a čítala im z Božieho Slova. Niektorí nesúhlasne kývali hlavami, iných to, na moju radosť, zaujalo a začali so mnou chodiť do cirkevného spoločenstva.

Po krste som predpokladala, že teraz bude problém sa vydať, pretože som chcela, aby to bol veriaci človek, aby bol fešák a aby sa páčil aj mojej dcére. Zdalo sa mi, že takýto muži sú už ženatí, a to znamenalo, že svoj život prežijem osamote, iba s dcérkou.

Po troch rokoch od krstu mi Boh dal muža - vysokého fešáka, do ktorého som stále zamilovaná. Dcéрка dostala milujúceho otca, a neskôr aj malého bračeka. Keď sa každý večer spolu modlíme, držíme sa spolu za ruky a prosíme Boha, aby čo najviac ľudí súhlasne odpovedalo na Božiu ponuku – byť šťastný.

Preložené so súhlasom www.3angels.ru.

